
Gál Ferenc

ÓDÁK ÉS MÁS TAGADÁSOK

Előhang

A mozdonyok meghajtott kerekére
mondom. A királyi út előtt
torlódó hegyekre és a fordított
gombolásra. A vándorcirkusz
legutolsó kocsijára, amiben fűrészpor
és sötét van. A huszonötödik órára
mondom, amikor házhoz szállítják
a kebelkirálynőt, és a pezsgőt
gleccserjégbe hűtik. Mikor a sebek
nyalogatása átmegy beszélgetésbe,
és a tobozok pattogásától megter-
mékenyülő hallójáratban a legtöbb
dallam egyszerűen elhal.

Uraim, a borbély eldobott borot-
vájára mondom és az első esernyő
tervére, amiről véletlenül tudom,
hogy szerelmi bánatban fogant meg.
A fogselyem finomságú humorra
és a dermedt életcsöppre.
A kisbolygók hatására a balzsamozóra
és a bolondra, meg a hosszú szőrszálla,
aminek utóbbi hetenként nevet ad
a karján.

Végül a zárt rendszerből hiányzó
láncszemekre és az előjátéokra is
mondom, a köztés én nevében.
A ragadozók lustaságára,
de nem a tavirózsából kötött
csokor mögött érkezőre.
Az érintésre, amivel váratott,
de nem elég sokáig. Ami elpusztítaná
a cseppkövet és megállíthatja
az élveteg örökösét, ahogy konyakját
kitöltve, a fekete naplóban lapozgat.